

det er Tilfældet, og naar den ærede Justitsminister og det ærede Medlem og de, han nærmest slutter sig til, ere enige, tror jeg, at det vilde have været meget uklogt at ville forsøge paa at opnaa noget andet og mere. Vi ere jo af meget utvetydig Erfaring belærte om, at naar noget saadant er ordnet og vedtaget forud, kan det ikke nytte det allermindste, at man søger at faa Indflydelse derpaa. Da Lovforslaget nu efter min Mening vil hæve nogle af de Misligheder, som fulgte af Loven af 20de April 1888, og jeg ved, at jeg ikke kan udrette noget ved at forsøge paa at opnaa mere, er det ganske naturligt og rigtigt, og jeg tror ogsaa klogt, at jeg indskrænker mig til at udtale mig. Det ærede Medlem fra Åsøens (Berntsen) sagde, at det er bekendt, at min Mening om Loven af 20de April 1888 ikke vandt Bifald hos det høje Ting. Nu lader det jo til, at den dog vinder noget mere Bifald, siden det ærede Medlem nu tilstaar, at den Lov, som han i sin Tid sikkerlig har stemt for, har været i højeste Grad generende for Kommunalbestyrelserne, og at der ikke har været nogen Lov, som har foraarjaget disse saa megen uforrøden Tidsspilde som den. Ja, det kunde jo have været rart, om man tidligere havde haft Dje derved. Jeg udtalte den Gang, da jeg modsatte mig Loven af 20de April 1888, ogsaa dette, at den vilde kaste Byrden paa Kommunerne, hvad der altid er generende, og foraarjage et i høj Grad forøget Arbejde. Det var det ærede Medlem fra Åsøens ikke klar paa den Gang, men nu er han klar paa det. Det glæder mig. Naar jeg har gjort de Bemærkninger, jeg har gjort, er det, fordi jeg tror, at det bør fastholdes, at det foreliggende Lovforslag er kun et enkelt Skridt hen til at gøre det om igen, hvad man gjorde galt forrige Gang. Naar den ærede Minister siger, at Indholdet af § 3 kun er at give Regler for, hvorledes der skal forholdes med det en Gang paalagte Alimentationsbidrag, naar den vedkommende Mand dør, er det ganske vist det, Lovforslaget siger, men den ærede Justitsminister ved jo saa godt, at Lovforslaget siger noget, som ikke gjaldt før, saa længe Lovgivningen ikke havde tagt noget derom, og det var Tilstanden tidligere, da bortfaldt Forpligtelsen til at svare saadant et Alimentationsbidrag, naar den paagældende, som det var paalagt, afgik ved Døden. Det er den højtærede Minister saa godt bekendt. Nu er man gaaet saa vidt, at man har paalagt hans Enke og

faderløse Børn at blive ved at betale et saadant Bidrag. Saa siger den højtærede Justitsminister: Ja, det gaar dog ikke videre, end at Øvrigheden kan skønne om, hvad Enken kan taale. Jeg sætter ikke Pris paa Øvrighedens Skøn om, hvilke Udgifter en privat Person kan taale; jeg har tidligere ved et andet Lovforslag haft Lejlighed til at udtale mig derom; jeg tror, at en saadan Regel, som herom er indført i § 3, savner enhver Begrundelse; det er min Opfattelse, og naar den højtærede Justitsminister vil give det det Udseende, at naar det var rimeligt, at man paalagde den udlagte Barnefader, som ikke turde værgе sig med sin Ed, et saadant Alimentationsbidrag, var det ogsaa rimeligt, at Betalingen deraf fortsattes efter hans Død af hans efterlevende, i alt Fald under visse Betingelser, nemlig efter Øvrighedens Skøn, naar vedkommende kunde taale det, saa finder jeg at en saadan Betragtning kan der ikke paa nogen Maade gives Medhold. Vi maa jo nemlig erindre, at det, der kræves efter vor Lovgivning, for at blive tilpligtet til at svare Alimentationsbidrag til et uden for Ægtefælskab født Barn, er kun det, at vedkommende ikke tør edelig fralægge sig, at han har haft legemlig Omgang med det paagældende Fruentimmer til en saadan Tid, at han kan være Fader til Barnet, noget, som vedkommende jævnlig har Ansættelighed ved idelig at fralægge sig allerede af den Grund, at de ikke saa nøje have optegnet, naar det egentlig var, at en saadan legemlig Omgang fandt Sted, men ogsaa af andre Grunde, som jeg ikke her skal komme nærmere ind paa. Men saa meget er vist, at det ikke giver nogen Sandsynlighed for, at den vedkommende, som er udlagt som Barnefader, er Fader til Barnet. Jeg nævnedes under en tidligere Behandling af dette Lovforslag, at her i København er en Mandsperson ikendt Alimentationsbidrag til et Barn, som et offentligt Fruentimmer har faaet, og jeg tror ikke, at det er et Eksempel, som sætter Sagen paa Spidsen; jeg tror, at ikke nogen vil paastaa, at der er nogen som helst Sandsynlighed for, at den paagældende skulde være Fader til det Barn, thi Muligheden for, at andre kunne være det, er just i dette Tilfælde saa stor, at der ingen Sandsynlighed er for, at han er det, og saaledes gaar det i mange Tilfælde. Det er mest eller ofte løsagtige Fruentimmer, som give sig af med flere, som faa disse vægte Børn, og saa er Sandsynligheden for, at den ene eller den anden, som har haft at gøre med hende, er Fader til Barnet, meget ringe; den